

Třetí intifáda – zapal to a nech to hořet...

Dokud se podle německého politického analytika Manuela Ochsenreitera budou moci Ankara a Rijád prezentovat coby „ochránci palestinských zájmů,“ situace Palestinců se nijak nezlepší.

Řekl to v rozhovoru pro palestinskou zpravodajskou agenturu Qods (Qodsna), jehož kompletní přepis následuje.

Qodsna: Kvůli čemu se protahuje současná Třetí intifáda na okupovaných palestinských územích? Myslíte, že za ní stojí protesty proti selhání mírových rozhovorů, jak někteří naznačují?

Ochsenreiter: Intifádu bychom měli chápat nejen jako boj Palestinců proti izraelské okupaci ale jako palestinský boj za svrchovanost a sebeurčení – tedy kolektivní lidská práva.

Pes je ale zakopán hlouběji než u selhání mírových jednání.

Dokud budou Izrael a jeho spojenci blokovat skutečnou změnu v oblasti, palestinský boj bude pokračovat jako boj každého okupovaného národa za svou nezávislost, svrchovanost a sebeurčení.

Qodsna: Jsme svědky dvojího chování západních zemí ohledně smrti západních občanů (velký povyk) a každodenního zabíjení Palestinců (všeříkající mlčení). Jak vnímáte toto pokrytectví a dvojí standard?

Ochsenreiter: Skutečně jde o velice zjevný dvojí standard, který by nás ale neměl překvapit, protože tyto podivné rozpory nalezneme u samých základů západní liberální kultury.

Když umírají pod palbou izraelských raket Palestinci, Libanonci při atentátu v Bejrútu nebo Syřané v syrské válce, míra západního soucitu je dosti omezená.

Jakmile ale zahynou při teroristických útocích lidé v Paříži, všichni evropští a američtí politici i

média spustí obří a hlasitou mediální kampaň.

Q: Turecko i Saúdská Arábie udržují vztahy s Izraelem, zároveň pak nedávná Saudy vedená „protiteroristická“ koalice s Tureckem znamená, že Izrael už není považovaný za teroristický stát. Co si o tom myslíte?

O: Situaci v oblasti můžeme pochopit jedině, když se blíže podíváme na složité geopolitické vztahy: Saúdská Arábie je otevřený západní *státní spojenec* (proxy) v regionu.

Západ tak přijímá jakýkoliv čin Rijádu, pokud není v rozporu s transatlantickými zájmy.

Vidíme to na saúdské podpoře syrských teroristů a válce v Jemenu.

V saúdské monarchii též hraje roli politický komplex menšiny směrem k vlivu Islámské republiky Írán.

Rijád si osobuje úlohu sunnitského protipólu šíitského Íránu.

Západ v této snaze Saúdskou Arábii podporuje, protože Washington s Bruselem vůči Íránu prosazují politiku agresivního zadržování.

Jedním z geopolitických nástrojů této politiky je i Saúdská Arábie.

Přátelské a nápomocné vztahy mezi Saúdskou Arábií a Izraelem mají hlubokou logiku – v obou případech totiž jde o západní proxy.

Protiizraelská vyjádření Rijádu jsou jen prázdnou rétorikou, určenou k utišení protiizraelsky smýšlejících arabských muslimů v regionu.

S těmito poznatky můžeme říci, že Saúdská Arábie a Izrael jsou přirozenými partnery pod zastřešujícím projektem západní nadvlády.

Turecko je dlouhodobý spojenec Izraele, od islámské revoluce v Íránu roku 1979 pak nejdůležitějším „přítelem“ Tel Avivu.

I přes Erdoganovu dřívější protiizraelskou rétoriku je tento svazek velice pevný.

Stejně jako v případě Saúdské Arábie jde o prázdná slova k usmíření sunnitských Arabů.

I Turecko je západní proxy na Středním východě.

Podobně jako u Rijádu pohání politiku Ankary komplex menšiny: Turecko samo sebe vidí jako jednu z hlavních mocností regionu.

Ambiciózní „neo-osmanské“ plány Ankary nelze bez podpory Západu a Izraele uskutečnit, což turecké vedené velice dobře ví.

Tomuto vzorci odpovídá i turecká agrese proti sousední Sýrii.

Ankara si otevřením turecko-syrské hranice teroristům vytvořila zónu vlivu.

Západ tuto agresi přijímá a dokonce podporuje.

Turecko, Západ a Izrael mají společný geopolitický cíl: naprostý rozpad Sýrie.

Izrael také funguje jako proxy Západu v oblasti.

Vlivní stratégové ve Washingtonu a v Bruselu by rádi viděli Izrael jako místní velmoc zítřka, která „Novému Střednímu východu“ přinese řád.

Nezapomínejme – Tel Aviv zůstává jedinou jadernou mocností regionu.

Izrael ale nemůže vystoupit proti všem středovýchodním státům zároveň, a tak potřebuje strategické spojence, z nichž nejdůležitějšími jsou Turecko a Saúdská Arábie.

Jelikož vznikl na okupované zemi, zůstává Izrael ze své podstaty okupační mocí – i kdyby snad něčím jiným být chtěl, nemůže.

I kdyby se snad Izrael chtěl palestinskému obyvatelstvu namísto útlaku zavděčit, nepřestal by kvůli tomu být koloniálním projektem.

Okupace a pošlapávání suverénních práv Palestinců tvoří „nedílnou součást“ izraelského státu, což znamená, že každý izraelský spojenec musí přijmout protipalestinskou politiku, tak jak leží a běží.

Diskuse o izraelské okupaci se automaticky rovná zpochybňování práva Izraele na existenci.

Taková je realita: Ankara, Rijád a Tel Aviv jsou na Středním východě přirozenými geopolitickými partnery – mají podobné cíle a uvědomují si, že pro uskutečnění jejich ambiciózních plánů na Nový Střední východ není okupace Palestiny Izraelem jen „politickým vedlejším produktem,“ ale jedním z hlavních předpokladů.

Pro Turecko a Saúdskou Arábii se jeví práva Palestinců zajímavá mnohem méně než přízeň a vliv Izraele a Západu.

Q: Sledujete i dění v Nigérii a tamější nedávné masové vraždy muslimů. Šejk Zakzaky, generální tajemník Nigerijského muslimského hnutí, který byl cílem tohoto masakru, se nikdy netajil svým pro-palestinským a proti-izraelským smýšlením. Místní zprávy naznačují, že izraelský výcvik stál i za loňskými

armádními represemi propalestinského pochodu, při nichž byli zabiti i jeho tři synové. Co si myslíte o těchto událostech a možné izraelské roli?

O: Rozsáhlé izraelské zájmy v Nigérii nejsou žádným tajemstvím. V zemi působí asi 50 izraelských společností a Abuja má s Tel Avivem pevné obchodní a politické styky.

Jako v každé zemi provádí Izrael i zde politiku směřující proti národním, místním nebo nábožensky motivovaným protiizraelským náladám.

Pro Tel Aviv je boj s protiizraelskými skupinami v zahraničí naprosto nezbytným předpokladem zajištění bezpečnosti židovského státu.

Izrael může existovat jedině tehdy, jestliže zabrání možné mezinárodní izolaci.

Represe – včetně násilí – protiizraelských a propalestinských skupin tedy v tomto kontextu tvoří nedílnou část celé věci.

Q: Jsme na konci roku 2015, jak vnímáte letošní vývoj palestinské otázky a co předpovídáte stran Palestiny pro rok 2016?

O: Osobně příliš změn nečekám.

Nezávislý a suverénní palestinský stát neexistuje v roce 2015 a nestane se tak ani v roce příštím.

Důvody hledejme v geopolitické situaci Středního východu: za stávajících geopolitických podmínek nemůže dojít k vytvoření skutečného palestinského státu.

Nutná je proměna celého regionu.

Dokud Saúdská Arábie a Turecko podporují Izrael a dokud bude vojensko-mediální turecko-saúdská mašinérie schopna obelhávat velké množství Arabů (včetně Palestinců!) a dokud se budou moci Ankara a Rijád prezentovat coby „ochránci palestinských zájmů,“ situace Palestinců se nijak nezlepší.

Rozhovor s Manuelem Ochsenteiterem **German analyst: Intifada, a struggle for sovereignty** vyšel na stránkách palestinské tiskové agentury Qodsna.

Související články:

Jeremy Corbyn a Židé

Rabín Dov Lior: Teroristické útoky v Paříži jsou odplatou za holocaust

Zázračné vystřízlivění nacionalistického intelektuála, část 1

Sionismus a američtí Židé

DÉLSKÝ POTÁPEČ

Sionismus a antisemitismus: podivné spojenectví napříč dějinami
Poslední svobodný člověk? Rozhovor Jean-Marie Le Pena pro francouzský nacionalistický týdeník Rivarol
Jak se sionistický extrémismus stal největším nepřítelem britských špiónů
Gábor Vona v rozhovoru s Claudiem Muttim: Amerikanismus je smrtelný virus
Pud smrti v Gaze
Christian Bouchet o revolučním nacionalismu, islámu a sionismu